

Rolnummer 5846
Arrest nr. 111/2015 van 17 september 2015

ARREST

In zake : het beroep tot vernietiging van de wet van 8 mei 2013 « tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen II », en minstens van de artikelen 2 en 21 ervan, ingesteld door de vzw « Association pour le droit des Etrangers » en anderen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en A. Alen, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, F. Daoût, T. Giet en R. Leysen, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van het beroep en rechtspleging

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 14 februari 2014 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 17 februari 2014, is beroep tot vernietiging ingesteld van de wet van 8 mei 2013 « tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen II » (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 22 augustus 2013), en minstens van de artikelen 2 en 21 ervan, door de vzw « Association pour le droit des Etrangers », de vzw « Coordination et initiatives pour et avec les Réfugiés et Etrangers », de vzw « Ligue des Droits de l'Homme », de vzw « Vluchtelingenwerk Vlaanderen » en Florin Selhanej, allen bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. G. Ladrière, advocaat bij de balie te Brussel.

Op 12 maart 2014 hebben de rechters-verslaggevers F. Daoût en T. Merckx-Van Goey, met toepassing van artikel 72, eerste lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, het Hof ervan in kennis gesteld dat zij ertoe zouden kunnen worden gebracht voor te stellen het onderzoek van de zaak af te doen met een arrest gewezen op voorafgaande rechtspleging.

De verzoekende partijen en de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. N. Schynts, Mr. P. Lejeune en Mr. D. Matray, advocaten bij de balie te Luik, hebben memories met verantwoording ingediend.

Bij beschikking van 24 april 2014 heeft het Hof beslist de zaak overeenkomstig de gewone rechtspleging voort te zetten.

De Ministerraad heeft een memorie ingediend, de verzoekende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de Ministerraad heeft ook een memorie van wederantwoord ingediend.

Bij beschikking van 3 februari 2015 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers F. Daoût en T. Merckx-Van Goey te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 4 maart 2015 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Ingevolge het verzoek van een partij om te worden gehoord, heeft het Hof bij beschikking van 3 maart 2015 de dag van de terechtzitting bepaald op 18 maart 2015.

Op de openbare terechtzitting van 18 maart 2015 :

- zijn verschenen :
- . Mr. G. Ladrière, voor de verzoekende partijen;
- . Mr. N. Schynts, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers F. Daoût en T. Merckx-Van Goey verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

A.1.1. De eerste tot de vierde verzoekende partij zijn allemaal vzw's waarvan het maatschappelijk doel onder meer de verdediging is van de rechten van vreemdelingen en vluchtelingen of hun opvang, of nog de verdediging van de fundamentele rechten. Zij zetten uiteen dat de bepalingen die zij aanvechten, rechtstreeks verband houden met hun maatschappelijke doelen.

De vijfde verzoekende partij is afkomstig uit Albanië. Zij heeft in België asiel aangevraagd en was, op het ogenblik dat zij het beroep instelde, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwickeld in een annulatieprocedure tegen de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissing om haar aanvraag te verwerpen. Zij zet uiteen dat het op grond van de bestreden wet is dat haar een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ontzegd.

A.1.2. De Ministerraad betwist de ontvankelijkheid van de beroepen niet.

Ten aanzien van het enige middel

A.2.1. De verzoekende partijen leiden een enig middel af uit de schending, door de artikelen 2 en 21 van de wet van 8 mei 2013 « tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen II » (hierna : de wet van 8 mei 2013), van de artikelen 10, 11, 13, 23 en 191 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna : VWEU), met name artikel 288, met de artikelen 1, 3 en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, met de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met de artikelen 1, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest), met de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn), met de artikelen 31 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna : de Herschikte Procedurerichtlijn), met de artikelen 13, 14 en 15 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna : de Opvangrichtlijn), met de artikelen 17, 18 en 19 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna : de Herschikte Opvangrichtlijn), met de artikelen 3, 6 en 33 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, met het algemene beginsel van het recht op toegang tot een rechter en met het beginsel van rechtszekerheid en gewettigd vertrouwen.

A.2.2. De verzoekende partijen zetten uiteen dat de asielzoekers die afkomstig zijn uit een land dat als veilig wordt beschouwd, de asielzoekers die Europese onderdanen zijn, de asielzoekers wier asielaanvraag om technische redenen werd geweigerd, de asielzoekers die een meervoudige asielaanvraag hebben ingediend en de asielzoekers aan wie door een lidstaat van de Europese Unie bescherming werd verleend, de mogelijkheid wordt ontzegd om de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna : de CGVS) waarbij hun asiel en subsidiaire bescherming wordt geweigerd, te betwisten in het kader van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de RVV), omdat het enige beroep dat voor hen openstaat, een annulatieberoep is, waarover de RVV bovendien moet beslissen binnen een tot twee maanden ingekorte termijn. Zij doen gelden dat het enige beroep dat openstaat voor die categorieën van asielzoekers, derhalve een beroep is dat van rechtswege niet schorsend is en dat voorziet in een beoordeling in rechte - en niet in feite - op het ogenblik dat de beslissing tot weigering van bescherming is genomen, en niet op het ogenblik dat de rechtsinstantie zich uitsprekt, en dat de toegankelijkheid tot dat beroep bovendien aanzienlijk wordt belemmerd door de toename van het aantal beroepen die moeten worden ingesteld, de uiterst korte termijnen en het verlies van materiële hulp.

A.3.1. In zijn memorie voert de Ministerraad de gedeeltelijke niet-ontvankelijkheid van het middel aan. Volgens hem zetten de verzoekende partijen niet uiteen in welk opzicht de artikelen 1, 3 en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 288 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, de artikelen 13, 12 en 15 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten en de artikelen 17, 18 en 19 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) zouden zijn geschonden. Artikel 191 van de Grondwet zou bovendien niet dienstig kunnen worden aangevoerd, net zomin als artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens van toepassing zou zijn.

A.3.2. In zijn memorie van wederantwoord stelt de Ministerraad vast dat de verzoekende partijen die conclusie in hun memorie van antwoord geenszins ter discussie stellen.

Wat het eerste onderdeel van het enige middel betreft

A.4.1. In het eerste onderdeel van het enige middel doen de verzoekende partijen gelden dat asielzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel moeten genieten in de zin van de in het middel beoogde bepalingen, alsook dat dit rechtsmiddel schorsend moet zijn en de rechter moet toelaten er met volle rechtsmacht over te oordelen. Zij doen eveneens gelden dat gedurende het onderzoek van dat rechtsmiddel, de asielzoekers recht moeten hebben op het behoud van opvang, zodat zij een menswaardig leven kunnen leiden en uit materieel oogpunt in staat zijn om hun verdediging voor te bereiden.

A.4.2. Zij merken op dat het Hof bij zijn arrest nr. 1/2014 van 16 januari 2014 heeft geoordeeld dat het annulatieberoep dat openstaat tegen de beslissingen tot niet-inoverwegingneming van de asielzoekers die uit een « veilig » land afkomstig zijn, niet daadwerkelijk is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. De door het Hof in dat arrest gevolgde redenering zou volledig kunnen worden overgenomen in het beroep dat tegen de artikelen 2 en 21 van de wet van 8 mei 2013 is ingesteld en in het bijzonder met betrekking tot alle in die artikelen bedoelde categorieën van asielzoekers.

A.4.3. De verzoekende partijen zijn van mening dat, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, een beroep, om daadwerkelijk te zijn, moet voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden : het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek *ex nunc* van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn. Zij doen gelden dat het beroep dat openstaat voor de in de bestreden bepalingen bedoelde asielzoekers, te dezen geen enkele van die procedurele waarborgen biedt. Dat standpunt zou bij het arrest nr. 1/2014 van het Hof zijn bevestigd.

A.4.4. De verzoekende partijen doen gelden dat artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 39 van de Procedurerichtlijn en artikel 46 van de Herschikte Procedurerichtlijn bovendien vereisen dat voor asielzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing die inzake hun asielverzoek is genomen, en dat dit rechtsmiddel een grondig onderzoek toelaat van de grieven die zijn afgeleid uit de schending van het Handvest. In dat verband legt de Herschikte Procedurerichtlijn aan de Staten de verplichting op te voorzien in een van rechtswege schorsende werking van de beslissing tot weigering van bescherming tot het verstrijken van de voor de uitoefening van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel

bedoelde termijn en, indien dat recht is uitgeoefend, tot de uitkomst van het rechtsmiddel, alsook een onderzoek *ex nunc* van het rechtsmiddel. De Staten kunnen zich enkel in bepaalde omstandigheden en onder bepaalde voorwaarden die in artikel 46 van de richtlijn zijn bepaald, aan de schorsing van rechtswege tijdens de procedure onttrekken.

De verzoekende partijen zetten uiteen dat te dezen aan die vereisten niet is voldaan, omdat het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid - het enige dat schorsend is - slechts openstaat met betrekking tot de maatregel van verwijdering of terugleiding waarvan de asielzoeker het voorwerp uitmaakt, en dat, in het kader van dat beroep, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn onderzoek beperkt tot de grieven die zijn afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

A.5.1. De Ministerraad is van mening dat de keuze van de wetgever om een annulatieberoep toe te staan tegen een beslissing tot weigering van inoverwegingneming van een asielaanvraag die is genomen met toepassing van de artikelen 57/6, eerste lid, 2°, 57/6/1, eerste lid, 57/6/2 en 57/6/3 en tegen beslissingen waarbij toepassing wordt gemaakt van de artikelen 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, en § 4, 3°, of van artikel 57/10 van de voormelde wet van 15 december 1980, in overeenstemming is met zowel de Procedurerichtlijn als de andere ter zake geldende internationale bepalingen. Hij beklemtoont dat de Europese wetgever uitdrukkelijk zijn wil te kennen heeft gegeven om aan de lidstaten de zorg over te laten om te bepalen welk daadwerkelijk rechtsmiddel de asielzoekers moest worden geboden, naar gelang van het bestaande bestuurlijk en gerechtelijk systeem. Het was de bedoeling een procedure in het leven te roepen die soortgelijk was aan die welke van toepassing is op de asielaanvragen die door onderdanen van de lidstaten van de Europese Unie zijn ingediend.

A.5.2. Volgens de Ministerraad legt de Procedurerichtlijn de lidstaten niet de verplichting op een van rechtswege schorsend beroep in te voeren. Het gaat enkel om een mogelijkheid, niet om een verplichting. Het recht op een schorsend beroep en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zouden twee verschillende zaken zijn. De annulatieberoepen en vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zouden daadwerkelijk zijn aangezien, enerzijds, zij een onafhankelijk en strikt onderzoek van een schending van een in het Europees Verdrag voor de rechten van de mens vastgelegd recht mogelijk maken en, anderzijds, in geval van uitzetting van een vreemdeling die zich op de gecombineerde artikelen 13 en 3 van dat Verdrag beroept, indien de maatregel waartegen het beroep is ingesteld, uitvoerbaar is, de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van rechtswege schorsend is.

A.5.3. De Ministerraad geeft aan dat, indien, ondanks de uiteenzettingen in zijn memorie, twijfel zou blijven bestaan over het bestaan van een uit de Procedurerichtlijn afgeleide verplichting om in een van rechtswege schorsend beroep te voorzien, daarover een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie zou moeten worden gesteld.

A.5.4. De Ministerraad is van mening dat het bij artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 ingevoerde annulatieberoep de waarborgen biedt van een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Aldus wordt bij een gecombineerde lezing van de artikelen 39/82 en 39/83 van de wet van 15 december 1980 een automatische schorsende werking toegekend aan elk bij de RVV ingesteld beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid, en zulks ongeacht de aangevoerde grieven en de ernst van de middelen waarmee zij worden aangevoerd. De wijziging van het voormelde artikel 39/82, doorgevoerd bij de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen, zou tot gevolg hebben gehad dat de bewijslast van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel ten opzichte van de vroegere wetgeving lichter werd gemaakt. De termijn voor het instellen van die vordering tot schorsing is bij dezelfde wet van 10 april 2014 in artikel 39/57, § 1, van de wet van 15 december 1980 op tien dagen gebracht. De wetgever zou zich aldus hebben willen voegen naar de rechtspraak van het Hof en naar die van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De omstandigheid dat de schorsende werking niet van rechtswege zou kunnen worden toegekend, zou het niet mogelijk maken te besluiten dat artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens is geschonden.

De Ministerraad voegt eraan toe dat het belang om een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van nature enkel bestaat bij een risico van een gedwongen verwijdering van het grondgebied. Hij geeft aan dat hij zich niet akkoord verklaart met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zijn arrest-*Josef* en beklemtoont dat tegen dat arrest een vordering tot verwijzing naar de grote kamer van het Hof is ingesteld.

A.5.5. Wat de omvang van het onderzoek door de RVV betreft, doet de Ministerraad gelden dat die systematisch en op methodische wijze onderzoekt of de verzoekende partij in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit een schending van een van de rechten die bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zijn gewaarborgd.

A.5.6. De Ministerraad is van mening dat de verzoekende partijen zich vergissen wanneer zij beweren dat het annulatieberoep waarin de bestreden bepalingen voorzien, geen volledig onderzoek *ex nunc* van de grieven van de asielzoeker zou mogelijk maken. Hij doet gelden dat de asielzoeker aan wie een beslissing tot niet-inoverwegingneming van zijn aanvraag is betekend, eventuele nieuwe elementen die zich na die beslissing hebben voorgedaan, kan doen gelden door een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

De asielzoekers die een beslissing tot « technische weigering » op grond van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3°, of artikel 57/10 tegengeworpen krijgen, zullen een nieuwe aanvraag kunnen indienen die in geen geval het voorwerp van een beslissing tot niet-inoverwegingneming zal kunnen uitmaken.

De Ministerraad voegt eraan toe dat de RVV, wanneer hij zich bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitsprekt, overgaat tot een onafhankelijk en uiterst nauwkeurig onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan er redenen zijn om aan te nemen dat er een risico is van een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, en hij niet systematisch de nieuwe elementen die in het kader van het annulatieberoep voor de eerste keer worden aangevoerd, verwerpt.

A.5.7. Wat betreft de grief van de verzoekende partijen die is afgeleid uit de praktische ontoegankelijkheid tot het beroep, beklemtoont de Ministerraad dat de complexiteit die verbonden is aan het grote aantal beroepen die voor de asielzoeker openstaan, niet wordt aangetoond, en dat de combinatie van een annulatieberoep, dat eventueel gepaard gaat met een beroep tot schorsing, en van een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kenmerkend is voor talrijke beslissingen die worden genomen op grond van de wet van 15 december 1980, zonder dat die combinatie ooit als te complex is beschouwd om een daadwerkelijk rechtsmiddel te waarborgen. Hij beklemtoont overigens dat het verlies van materiële hulp gedurende de annulatieprocedure geen gevolg is van de bestreden bepalingen, maar van de toepassing van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers, zodat dat onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

A.5.8. Wat betreft de vermeende schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals gewaarborgd door artikel 47 van het Handvest, artikel 39 van de Procedurerichtlijn en artikel 46 van de Herschikte Procedurerichtlijn, voert de Ministerraad vooraf aan dat dat artikel 46 niet kan worden aangevoerd omdat, enerzijds, de vervaltermijn voor de omzetting van de richtlijn niet is verstreken en, anderzijds, de verzoekende partijen geen enkele grief aanvoeren over de wijze waarop in het Belgische recht tot die omzetting zou zijn overgegaan.

De Ministerraad is voor het overige van mening dat noch artikel 39 van de Procedurerichtlijn, noch de interpretatie die eraan wordt gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie, de lidstaten ertoe verplicht een beroep met volle rechtsmacht in te voeren waarvan het instellen van rechtswege schorsend zou moeten zijn. Hij merkt overigens op dat andere lidstaten voor kortere termijnen hebben geopteerd bij de omzetting van de Procedurerichtlijn, zodat de termijnen waarvoor de Belgische wetgever heeft gekozen, geen belemmering vormen voor de uitoefening van een daadwerkelijk beroep.

A.5.9. De Ministerraad oordeelt dat de interpretatie die de verzoekende partijen geven aan artikel 47 van het Handvest verkeerd is in zoverre de essentie van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, waarin die bepaling voorziet, niet verschilt van die van hetzelfde recht dat is geformuleerd bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Hij beklemtoont dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in het Belgische recht, de referentienorm vormt waarvan de criteria worden onderzocht in het kader van de beoordeling van asielaanvragen, en dat het Belgische bestuurlijk en gerechtelijk systeem in een voldoende controle voorziet van de toepassing en de inachtneming van de criteria van het Verdrag door de asielinstanties.

A.6.1. In hun memorie van antwoord brengen de verzoekende partijen in herinnering dat de Belgische Staat op 10 april 2014 een nieuwe wet heeft aangenomen teneinde zich in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 1/2014 van het Hof. Hoewel die wet voor twee van de vijf in de bestreden wet bedoelde categorieën de procedurele uitzondering heeft afgeschaft waarbij aan de uit een veilig land afkomstige asielzoekers en aan de asielzoekers die meerdere aanvragen hebben ingediend, een beroep met volle rechtsmacht werd ontzegd, neemt zulks niet weg dat drie categorieën van asielzoekers, namelijk diegenen die onderdaan van een land van de Europese Unie zijn, diegenen wier hoedanigheid van vluchteling door een andere Europese Staat is erkend en

diegenen die een technische weigering hebben gekregen, gediscrimineerd blijven in zoverre hun een daadwerkelijk rechtsmiddel wordt ontzegd.

De verzoekende partijen wijzen eveneens erop dat artikel 2 van de bestreden wet gevolgen heeft gehad ten aanzien van uit een veilig land afkomstige asielzoekers en asielzoekers die meerdere aanvragen hebben ingediend vooraleer de punten 2 en 3 bij de wet van 10 april 2014 zijn opgeheven. Het onderhavige beroep zou bijgevolg niet zonder voorwerp zijn geworden ten aanzien van die asielzoekers.

De verzoekende partijen wijzen erop dat een nieuwe Herschikte Procedurerichtlijn op 26 juni 2013 is aangenomen en op 20 juli 2013 in werking is getreden. De voor de lidstaten vastgelegde omzettingstermijn verstrijkt op 20 juni 2015. Op die datum zal de Procedurerichtlijn worden opgeheven.

Met betrekking tot de zesde verzoekende partij wordt eveneens gepreciseerd dat zij ingevolge het aannemen van de wet van 10 april 2014 geen enkele kennisgeving heeft gekregen, zodat haar dossier nog steeds op de rol van de RVV in de afdeling annulatie is ingeschreven. Zij geniet de van rechtswege schorsende werking dan ook niet die haar zou moeten worden toegekend indien zij over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikte en riskeert op ieder ogenblik te worden uitgezet zonder dat de op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gebaseerde grieven werden onderzocht.

A.6.2. Wat de gegrondheid van het enige middel betreft, wijzen de verzoekende partijen, als voorafgaande opmerking, erop dat de Ministerraad niet betwist dat het beroep dat openstaat voor de in de bestreden wet bedoelde vijf categorieën van asielzoekers, niet van rechtswege schorsend is. Het biedt hun niet de mogelijkheid nieuwe elementen voor te dragen. Zij merken eveneens op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, met betrekking tot de toegankelijkheid tot de beroepen en het grote aantal ervan, België onlangs heeft veroordeeld om reden dat de procedureregels inzake internationale bescherming buitengewoon ingewikkeld was.

Volgens de verzoekende partijen houdt de Belgische Staat evenmin rekening met de lering van het arrest nr. 1/2014 van het Hof. Hoewel de Belgische Staat heeft aanvaard dat de onderhavige zaak, met betrekking tot de uit een veilig land afkomstige asielzoekers, geen antwoord behoeft dat verschilde van dat wat aan het einde van dat arrest in aanmerking is genomen, heeft hij zelf geoordeeld dat de lering van het arrest moest worden uitgebreid tot de beslissingen tot niet-inoverwegingneming van meervoudige asielaanvragen. De verzoekende partijen zien dan ook niet in welke redenen zouden verantwoord worden dat die uitbreiding niet eveneens betrekking heeft op de andere categorieën van asielzoekers die in het verzoekschrift tot vernietiging zijn beoogd.

A.6.3. Wat meer in het bijzonder het eerste onderdeel van het middel betreft, *in casu* de schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, voeren de verzoekende partijen aan dat het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid een beroep is dat openstaat tegen de verwijderingsbeslissing en niet tegen de beslissing waarbij de hoedanigheid van vluchteling en/of de subsidiaire bescherming wordt geweigerd. Bijgevolg zou moeten worden vastgesteld, zelfs in de veronderstelling dat de wijzigingen die zijn aangebracht in de procedureregels die op het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid van toepassing zijn, het verenigbaar kunnen maken met de vereisten die zijn verbonden aan het daadwerkelijke karakter van een beroep, dat dat beroep enkel openstaat tegen de verwijderings- of terughoudingsmaatregel en niet tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming; dit zou indruisen tegen artikel 39 van de Procedurerichtlijn en artikel 46 van de Herschikte Procedurerichtlijn.

De verzoekende partijen merken eveneens op dat het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid enkel openstaat voor de gedetineerde asielzoekers. Andere spoedeisende situaties zouden evenwel het voordeel van de uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoorden, zoals het verlies van sociale rechten waaronder het recht op huisvesting of het recht op arbeid of nog de verplichting om zijn schoolloopbaan te onderbreken.

Wat de schorsende werking betreft, wijzen de verzoekende partijen erop dat bij de wet van 10 april 2014 een van rechtswege schorsende termijn is ingevoerd die enkel in een eerste fase geldt. Met betrekking tot de tweede fase dienen drie cumulatieve voorwaarden te worden aangetoond, *in casu* de uiterst dringende noodzakelijkheid, het bewijs van ernstige annulatiemiddelen en de vaststelling van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Wat betreft het onderzoek *ex nunc* van de grieven dat voortaan mogelijk is in het kader van een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid, merken de verzoekende partijen op dat de situatie leidt tot een paradox die de rechter *in fine* de mogelijkheid biedt een vollediger controle uit te voeren in kort geding dan in het kader van de procedure ten gronde. De beroepsinstantie zou bovendien bijkomende onderzoekshandelingen moeten kunnen

verrichten, hetgeen niet het geval is voor de RVV, die niet over een dergelijke bevoegdheid beschikt wanneer hij uitspraak doet in het kader van een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Wat betreft de voorwaarde in verband met de toegankelijkheid tot de rechter in feite en in rechte, beweren de verzoekende partijen dat de hervorming van de procedure tal van uitzonderingen heeft ingehouden en een reeks van veranderlijke termijnen heeft opgelegd, hetgeen de complexiteit van het systeem doet toenemen. Volgens de verzoekende partijen zou de Belgische Staat ten onrechte van oordeel zijn dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het daadwerkelijke karakter van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft bevestigd. De aangehaalde arresten zouden immers niet kunnen worden overgenomen in het aan het Hof voorgelegde geval. De Belgische Staat zou ook tevergeefs verwijzen naar het arrest nr. 81/2008 van het Hof van 27 mei 2008. Dat arrest is immers duidelijk ontkracht bij het arrest nr. 1/2014. De evolutie van de Europese en nationale rechtspraak zou kunnen aantonen dat het arrest van 2008 niet geldig is om het gebrek aan een van rechtswege daadwerkelijk rechtsmiddel van het beroep dat openstaat voor de Europese asielzoekers en de asielzoekers die een bescherming in een andere lidstaat genieten, te verantwoorden.

A.6.4. De verzoekende partijen onderzoeken vervolgens de bestaanbaarheid van de bestreden wet met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met artikel 39 van de Procedurerichtlijn en met artikel 46 van de Herschikte Procedurerichtlijn. Zij merken op dat het verzoek van de Belgische Staat om twee prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te stellen over de uit de Procedurerichtlijn en uit artikel 47 van het Handvest afgeleide verplichting om in een van rechtswege schorsend beroep te voorzien, kennelijk zonder voorwerp is. Er zou immers moeten worden vastgesteld dat het Hof van Justitie van de Europese Unie die vraag reeds heeft beantwoord in zijn arrest C-69/10, *Samba Diouf*. In zijn arrest nr. 1/2014 zou het Hof de door de Belgische Staat gesuggereerde prejudiciële vragen eveneens reeds hebben beantwoord.

Wat betreft het feit dat artikel 46 van de Herschikte Procedurerichtlijn niet zou kunnen worden aangevoerd omdat de vervaltermijn voor de omzetting van de richtlijn niet is verstreken, beklemtonen de verzoekende partijen allereerst dat de Herschikte Procedurerichtlijn sedert 20 juli 2013 van kracht is, met andere woorden sedert meer dan een jaar. Het zou bovendien tegenstrijdig zijn voor de Belgische Staat om te beweren dat die richtlijn niet kan worden aangevoerd terwijl hij tevens de omzetting ervan heeft aangevangen door de wet van 10 april 2014 aan te nemen. De verzoekende partijen voeren eveneens aan dat, hoewel de richtlijn nog niet is omgezet, zulks niet wegneemt dat artikel 39 van de Procedurerichtlijn in het licht van het voormelde artikel 46 moet worden geïnterpreteerd aangezien in beide hetzelfde recht op het daadwerkelijk rechtsmiddel voor dezelfde categorieën van personen is vastgelegd. Zij merken eveneens op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie en het Grondwettelijk Hof van oordeel zijn dat de lidstaten ervan moeten afzien bepalingen aan te nemen die het resultaat dat is voorgeschreven door een richtlijn waarvan de omzettingstermijn nog niet is verstreken, ernstig in het gedrang kunnen brengen.

A.7.1. In zijn memorie van wederantwoord stelt de Ministerraad vast dat in de bestreden wet gedeeltelijk bepalingen worden weergegeven die door het Hof in zijn arrest nr. 1/2014 zijn vernietigd. Hij is het bijgevolg erover eens te oordelen dat geen verschillend antwoord moet worden geboden in het kader van het onderhavige beroep met betrekking tot de asielzoekers die uit een « veilig land » afkomstig zijn.

Hij voert aan dat de oplossing van het arrest van het Hof, met betrekking tot de andere categorieën, daarentegen geen toepassing kan vinden. De betrokken asielzoekers zouden zich immers in een bijzondere procedurele context bevinden die een verschillende beoordeling van de gegrondheid van het onderhavige beroep zou verantwoorden. De door de wetgever gemaakte keuze zou in dat verband in overeenstemming zijn met de Procedurerichtlijn, aangezien de lidstaten ertoe zijn gemachtigd te bepalen welk daadwerkelijk rechtsmiddel moest worden geboden aan de asielzoekers naar gelang van het bestaande bestuurlijk en gerechtelijk systeem. De Procedurerichtlijn zou België niet de verplichting opleggen in een van rechtswege schorsend beroep te voorzien tegen de administratieve beslissing waarbij het verblijfsrecht en/of de internationale bescherming wordt geweigerd en waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

A.7.2. Wat betreft de opportuniteit om aan het Hof van Justitie van de Europese Unie prejudiciële vragen te stellen, zouden de verzoekende partijen ten onrechte beweren dat dat Hof de gesuggereerde vragen reeds heeft beslecht. De draagwijdte die de verzoekende partijen aan het arrest-*Samba Diouf* pogen te geven, zou onjuist zijn aangezien het Hof geenszins zou hebben gesteld dat het in artikel 39 van de Procedurerichtlijn en in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bedoelde recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel het invoeren van een van rechtswege daadwerkelijk beroep vereist.

A.7.3. De Ministerraad geeft voor het overige de in zijn memorie uiteengezette argumentatie weer.

Wat het tweede onderdeel van het enige middel betreft

A.8.1. De verzoekende partijen voeren aan dat, zelfs indien zou worden geoordeeld dat het annulatieberoep, inzake asiel, een daadwerkelijk beroep is, nog zou moeten worden vastgesteld dat het verschil in behandeling tussen de in de bestreden bepalingen bedoelde asielzoekers en de andere asielzoekers onevenredig is.

A.8.2. Na eraan te hebben herinnerd dat het Hof, in zijn arrest nr. 1/2014, had besloten tot het bestaan van een discriminatie, met betrekking tot het recht op een daadwerkelijk beroep tegen een beslissing tot verwerping van de asielaanvraag en tot weigering om de subsidiaire bescherming toe te kennen, tussen de uit « veilige landen » afkomstige asielzoekers en de andere asielzoekers, doen de verzoekende partijen gelden dat het ontzeggen aan de betrokken asielzoekers van een beroep met volle rechtsmacht geen pertinente maatregel vormt om de procedures te versnellen of het oneigenlijk gebruik ervan te bestrijden. Zij oordelen overigens dat er geen redelijk verband bestaat tussen de gekozen maatregel en het beoogde doel. Zij beklemtonen dat, indien de Europese wetgever het mogelijk heeft gemaakt een verschil tussen asielzoekers te maken, hij uitsluitend tot doel had het de lidstaten mogelijk te maken om in versnelde procedures te voorzien, dat wil zeggen identieke procedures waarvan echter de termijnen zouden worden ingekort. Zij benadrukken het feit dat de procedures te dezen niet gelijkwaardig zijn.

De verzoekende partijen wijzen eveneens met nadruk op het feit dat de aard van de door de CGVS genomen beslissingen ten aanzien van de in de bestreden bepalingen bedoelde asielzoekers erin bestaat de internationale bescherming van België te weigeren en dat de gevolgen te hunnen aanzien dezelfde zijn : de betrokken asielzoekers kunnen worden uitgezet naar een derde land waar zij het risico lopen onmenselijke of vernederende behandelingen te ondergaan. De aard van de beslissing van de CGVS verantwoordt dan ook dat die asielzoekers een schorsende werking en een onafhankelijk en strikt onderzoek *ex nunc* van de uit artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens afgeleide grieven kunnen genieten.

A.9.1. De Ministerraad verzoekt het Hof allereerst om de in het kader van zijn arrest nr. 81/2008 vastgelegde beoordeling betreffende de door onderdanen van de Europese Unie ingediende aanvragen over te nemen.

Hij doet gelden dat de asielzoekers aan wie een bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie is toegekend, die een nieuwe aanvraag indienen of wier vorige aanvraag is afgesloten met een « technische weigering », en de andere asielzoekers zich niet in een vergelijkbare situatie bevinden omdat, voor de eerstgenoemden, een voorafgaand onderzoek van de situatie van het land van herkomst is verricht en heeft aangetoond dat er geen sprake is van vervolging of ernstige schendingen terwijl, voor de laatstgenoemden, een dergelijk onderzoek ofwel niet is verricht, ofwel niet tot een soortgelijke vaststelling heeft kunnen leiden.

Wat de beroepen tegen de « technische weigeringen » betreft, zal de betrokken asielzoeker zich zonder geldige reden aan zijn verplichtingen hebben onttrokken, waardoor het nuttige onderzoek van zijn aanvraag door zijn eigen gedrag werd verhinderd. Volgens de Ministerraad houdt een technische weigering in dat de CGVS de elementen die de asielaanvraag ondersteunen, niet heeft onderzocht wegens de procedurele inertie waarvan de asielzoeker zelf blijk heeft gegeven. De mogelijkheid om beslissingen tot technische weigering te nemen zou de wetgever aldus, met toepassing van de Procedurerichtlijn, hebben toegestaan ervoor te zorgen dat wordt verhinderd dat lichtzinnig ingediende aanvragen de CGVS onnodig overstelpen.

A.9.2. In ondergeschikte orde doet de Ministerraad gelden dat het door de verzoekende partijen aangeklaagde verschil in behandeling op een objectief criterium berust, namelijk het genieten van internationale bescherming of het niet hebben meegewerkt aan de behandeling van een vorige asielaanvraag. Het zou bovendien worden verantwoord door een legitiem doel van snelheid en doeltreffendheid van de asielprocedure. Hij voegt eraan toe dat de maatregel, namelijk de invoering van een annulatieberoep gekoppeld aan een tot twee maanden ingekorte termijn, pertinent is om dat doel te bereiken. Wat de evenredigheid betreft, doet hij gelden dat de aard van de beslissing van de CGVS, namelijk de gewone vaststelling van het onvermogen van de asielzoeker om het vermoeden afgeleid uit het genieten van bescherming in een Staat van de Unie, of uit het onvermogen van de asielzoeker om bij te dragen tot het beheer van zijn aanvraag, te weerleggen, slechts noodzaakt tot een gewone wettigheidstoetsing, zoals die wordt uitgeoefend in het kader van het annulatieberoep.

A.10. In hun memorie van antwoord onderzoeken de verzoekende partijen de situatie van elk van de in het geding zijnde categorieën van asielzoekers.

Met betrekking tot de uit veilige landen afkomstige asielzoekers zou die vraag geen discussie uitlokken aangezien de Belgische Staat het erover eens is dat het onderhavige beroep geen antwoord behoeft dat verschilt van dat wat door het Hof in zijn arrest nr. 1/2014 in aanmerking is genomen.

Wat betreft de asielzoekers die een volgende asielaanvraag hebben ingediend, zou, om redenen die identiek zijn aan die welke in het arrest van het Hof zijn uiteengezet, moeten worden besloten dat, hoewel de bestreden wet op dat punt is opgeheven bij de wet van 10 april 2014, zulks niet wegneemt dat de gevolgen die die wet tussen 1 september 2013 en 31 mei 2014 heeft gehad, moeten worden afgekeurd.

Met betrekking tot de asielzoekers die de bescherming van een andere lidstaat hebben gekregen, zou moeten worden vastgesteld dat de redenering die door het Hof in zijn arrest nr. 1/2014 is gevolgd, eveneens op hen van toepassing is aangezien de Procedurerichtlijn geen criterium bevat waardoor zij inzake het daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen worden onderscheiden van de andere asielzoekers. Integendeel, die categorie wordt uitdrukkelijk beoogd in artikel 39, lid 1, van de Procedurerichtlijn, waarin de handelingen worden opgesomd waarvoor de asielzoekers een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel moeten genieten. De beslissingen tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag uitgaande van een asielzoeker die de bescherming van een andere lidstaat heeft gekregen, zouden eveneens worden beoogd in artikel 46, lid 1, onder a), ii), van de Herschikte Procedurerichtlijn, waarin de beslissingen worden opgesomd die het voorwerp van een daadwerkelijk rechtsmiddel moeten uitmaken. De verantwoording die in de parlementaire voorbereiding van de bestreden wet zou worden geboden om ze te onderscheiden van de andere categorieën van asielzoekers, zou dezelfde zijn voor de categorie van asielzoekers die uit een veilig land afkomstig zijn. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak-*MSS* zou evenwel voortvloeien dat het feit dat een Staat een vermoeden van veiligheid kan invoeren, hem niet vrijstelt van zijn verplichting om een aandachtig en strikt onderzoek van de grieven in eerste aanleg te voeren en nog minder van zijn verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel in hoger beroep te waarborgen.

Met betrekking tot de Europese asielzoekers, hoewel die niet uitdrukkelijk in artikel 39 worden beoogd, vormen de beslissingen tot niet-inoverwegingneming waarvan zij het voorwerp uitmaken, beslissingen inzake een asielverzoek in de zin van artikel 39, lid 1, onder a), van de richtlijn, zodat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel ook op hen van toepassing is. Dat standpunt zou door het Hof zijn bevestigd in zijn arrest nr. 1/2014. Geen enkel criterium zou het mogelijk maken te hunnen aanzien een onderscheid in te voeren wat betreft de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing waarbij de asielprocedure wordt beëindigd.

Met betrekking tot de asielzoekers die een technische weigering hebben gekregen, ten slotte, merken de verzoekende partijen op dat de richtlijn voorziet in de mogelijkheid voor de lidstaten om een bijzondere procedure in te voeren in het geval waarin « het asielverzoek impliciet wordt ingetrokken » wanneer de asielzoeker « heeft nagelaten te antwoorden op verzoeken informatie te verstrekken » of wanneer de asielzoeker « is verdwenen, of wanneer is vastgesteld dat hij de plaats waar hij verbleef of werd vastgehouden, zonder toestemming heeft verlaten » (artikelen 19 en 20 van de richtlijn). De richtlijn maakt het daarom nog niet mogelijk dat die afwijkende procedure ook in hoger beroep van toepassing is. Integendeel, in artikel 39, lid 1, onder b), zou de technische weigering uitdrukkelijk worden beoogd bij de beslissingen die moeten kunnen worden betwist in het kader van een daadwerkelijk rechtsmiddel. In artikel 46, lid 1, onder b), van de Herschikte Procedurerichtlijn zouden de technische weigeringen eveneens worden beoogd.

Volgens de verzoekende partijen zijn de asielzoekers die technische weigeringen tegengeworpen hebben gekregen, vaak kwetsbare asielzoekers. De zwakheid van die asielzoekers, de onzekerheid over hun opvang of hun jonge leeftijd kunnen verklaren waarom zij hebben nagelaten woonplaats te kiezen of geen gehoor hebben gegeven aan een oproeping. In tegenstelling tot wat de Ministerraad aanvoert, namelijk dat het niet hebben meegewerkt aan de behandeling van een vorige asielaanvraag een objectief criterium zou zijn, zou een dergelijk criterium niet als dusdanig kunnen worden aangemerkt aangezien het feit dat men niet heeft meegewerkt, zowel kan worden verklaard als een onachtzaamheid van de asielzoeker die zich vrijwillig niet meer zou hebben geïnteresseerd voor zijn aanvraag als door een legitieme reden in verband met de kwetsbare situatie van de asielzoeker. Dat criterium zou hoe dan ook niet relevant zijn aangezien het niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en de Herschikte Procedurerichtlijn. Volgens de verzoekende partijen zou het ingevoerde systeem bovendien ertoe bijdragen dat het aantal procedures toeneemt, hetgeen indruist tegen het door de wetgever beoogde doel van versnelling.

A.11. In zijn memorie van wederantwoord wijst de Ministerraad erop dat geen enkel element dat door de verzoekende partijen is vermeld, zou kunnen aantonen dat de asielzoekers die met zogenaamde beslissingen tot « technische weigering » zijn geconfronteerd, zich in kwetsbare situaties zouden bevinden. Wat de minderjarige asielzoekers betreft, bepaalt de wet dat die moeten worden bijgestaan door een wettelijke voogd en een advocaat die van elke oproeping en van elk verzoek om inlichtingen een afschrift krijgen. Een onverantwoorde afwezigheid van de minderjarige op een terechtzitting zou dan ook aantonen dat de minderjarige niet langer om internationale bescherming in België verzoekt.

Voor het overige geeft de Ministerraad de argumentatie weer die hij in zijn memorie heeft uiteengezet.

- B -

B.1.1. De verzoekende partijen vorderen de vernietiging van de wet van 8 mei 2013 « tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen II » (hierna : de wet van 8 mei 2013) in haar geheel en minstens van de artikelen 2 en 21 ervan.

B.1.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat het onderwerp van het beroep is beperkt tot de artikelen 2 en 21, 1°, van de bestreden wet.

Ten aanzien van het onderwerp van het beroep

Wat betreft artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd bij artikel 2 van de bestreden wet

B.2.1. Artikel 2 van de bestreden wet wijzigt artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de wet van 15 december 1980), dat de bevoegdheden van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vaststelt.

Die bevoegdheden zijn van tweeërlei aard :

- op grond van paragraaf 1 van artikel 39/2 neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wanneer hij uitspraak doet inzake asiel en subsidiaire

bescherming, kennis van beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna : de Commissaris-generaal);

- op grond van paragraaf 2 van dat artikel treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op als annulatierechter wanneer hij uitspraak doet over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Bijgevolg verschillen de aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegekende bevoegdheden naargelang de Raad zijn bevoegdheden uitoefent op grond van paragraaf 1 dan wel paragraaf 2 van artikel 39/2. In het eerste geval gaat het om een bevoegdheid met volle rechtsmacht. In het tweede geval betreft het een wettigheidstoetsing van de beslissing.

B.2.2. Alvorens te worden gewijzigd bij de wet van 15 maart 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, bepaalde artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 :

« § 1. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan :

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht ».

De in artikel 57/6, eerste lid, 2°, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming, bedoeld in het derde lid van het voormelde artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980, is die waarbij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus of tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus die is ingediend door een vreemdeling die een onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie of door een vreemdeling die een onderdaan is van een Staat die partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

B.2.3. Bij artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 werden in artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 de woorden « de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing » vervangen door de woorden « de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen ».

De in artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 bedoelde beslissing is die waarbij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus of tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in een veilig land van herkomst zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is, krachtens artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980, bevoegd om die beslissing tot niet-inoverwegingneming te nemen wanneer uit de verklaringen van de asielzoeker niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de subsidiaire

beschermingsstatus. De lijst van veilige landen van herkomst wordt, minstens eenmaal per jaar, bepaald door de Koning, overeenkomstig het tweede tot vierde lid van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980.

Krachtens de wijziging die aldus ingevolge de wet van 15 maart 2012 is doorgevoerd, kon de beslissing tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de Commissaris-generaal ten aanzien van een asielzoeker die afkomstig is uit een land dat is opgenomen in de lijst van veilige landen zoals die door de Koning is vastgesteld, niet het voorwerp uitmaken van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Die beslissing kon daarentegen het voorwerp uitmaken van een annulatieberoep voor datzelfde rechtscollege.

B.2.4. Bij het arrest nr. 1/2014 van 16 januari 2014 heeft het Hof artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 vernietigd.

B.2.5. Intussen is de bestreden wet van 8 mei 2013 aangenomen die, bij artikel 2 ervan, het derde lid van artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 opnieuw heeft vervangen door wat volgt :

« In afwijking van het tweede lid, staat het in § 2 bedoelde annulatieberoep open tegen :

- 1° de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;
- 2° de in artikel 57/6/1, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;
- 3° de in artikel 57/6/2 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;
- 4° de in artikel 57/6/3 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;
- 5° de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10 ».

De in artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde beslissing is die waarbij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist een nieuwe aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus of tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus niet in overweging te nemen, na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, indien hij

meent dat geen enkel nieuw element aan de orde is, of door de asielzoeker is voorgelegd, dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De in artikel 57/6/3 van de wet van 15 december 1980 bedoelde beslissing is die waarbij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus of tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus niet in overweging te nemen, wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend.

Ten slotte is de in het 5° van artikel 21 van de bestreden wet bedoelde beslissing waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3°, of van artikel 57/10 die waarbij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus of tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus niet in overweging te nemen om formele redenen. Zulks is het geval wanneer de vreemdeling zich vrijwillig heeft onttrokken aan een bij de grens ingezette procedure, of nog wanneer de vreemdeling zich niet heeft aangemeld op de in een oproeping vastgestelde datum zonder hiervoor binnen vijftien dagen na het verstrijken van die datum geldige redenen op te geven, of geen gevolg heeft gegeven aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en daarvoor geen geldige reden heeft opgegeven. Zulks is ten slotte het geval wanneer de vreemdeling voor wie een terugkeercentrum is aangeduid, zich gedurende vijftien dagen onttrekt aan de meldingsplicht of nog wanneer de vreemdeling niet voldoet aan de verplichting om in België woonplaats te kiezen.

Uit de bij artikel 2 van de bestreden wet van 8 mei 2013 doorgevoerde wijziging vloeit voort dat de beslissing tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de Commissaris-generaal ten aanzien van een asielzoeker die onder een van de vijf categorieën valt die voortaan in artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 worden beoogd, niet het voorwerp kan

uitmaken van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij die beslissing daarentegen het voorwerp kan uitmaken van een annulatieberoep voor datzelfde rechtscollege.

Wat betreft artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd bij artikel 21 van de bestreden wet

B.3.1. Alvorens te worden gewijzigd bij artikel 15 van de wet van 15 maart 2012, bepaalde artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 :

« De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen :

[...]

- 39/76, § 3, eerste lid;

[...] ».

Artikel 39/76, § 3, eerste lid, waarnaar werd verwezen, bepaalde :

« De geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenzaken neemt een beslissing binnen de drie maanden na de ontvangst van het beroep of, indien met toepassing van artikel 39/69, § 1, het verzoekschrift geregulariseerd werd, na ontvangst van de regularisatie, of indien een rolrecht dient te worden gekwijt, vanaf de inschrijving op de rol ».

B.3.2. Bij artikel 3 van de wet van 15 maart 2012 werden de woorden « - 39/76, § 3, eerste lid; » in artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 vervangen door de woorden « - 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld; ».

Artikel 39/76, § 3, waarnaar werd verwezen, bepaalde toen :

« De geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenzaken neemt een beslissing binnen de drie maanden na de ontvangst van het beroep of, indien met toepassing van artikel 39/69, § 1, het verzoekschrift geregulariseerd werd, na ontvangst van de regularisatie, of indien een rolrecht dient te worden gekwijt, vanaf de inschrijving op de rol.

Betreft het een beroep in een zaak die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen overeenkomstig artikel 52, § 5, 52/2, § 1 of § 2, 3° of 4° met voorrang heeft behandeld, dan worden deze beroepen eveneens bij voorrang behandeld door de Raad. De in het eerste lid bepaalde termijn wordt ingekort tot twee maanden ».

De bij artikel 3 van de voormelde wet van 15 maart 2012 ingevoerde wijziging heeft tot gevolg gehad dat ten laste van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij een annulatieberoep tegen een in artikel 57/6, eerste lid, 2°, of in artikel 57/6/1 bedoelde beslissing is ingesteld, de verplichting werd ingevoerd om binnen een termijn van twee maanden na de ontvangst van het beroep uitspraak te doen.

B.3.3. Bij zijn arrest nr. 1/2014 van 16 januari 2014 heeft het Hof de woorden « en 57/6/1 » in artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd bij artikel 3 van de voormelde wet van 15 maart 2012, vernietigd.

B.3.4. Vooraleer dat arrest is uitgesproken, werden de woorden « en 57/6/1 » in artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 vervangen door de woorden « , 57/6/1, 57/6/2 en 57/6/3 » bij artikel 21, 1°, van de bestreden wet van 8 mei 2013.

Bij artikel 18 van de wet van 8 mei 2013 werd artikel 39/76, waarnaar artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 verwijst, vervangen als volgt :

« § 1. De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen. Hij kan zich hierbij inzonderheid steunen op de beoordelingsgronden bepaald in artikel 57/6/1, eerste tot derde lid.

[...] ».

Paragraaf 3 van die bepaling is ongewijzigd gebleven.

Ten aanzien van de wet van 10 april 2014

B.4.1. Sedert de afkondiging van de bestreden wet van 8 mei 2013 werd artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 opnieuw gewijzigd bij artikel 16 van de wet van 10 april 2014

« houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State », bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 21 mei 2014. Met uitzondering van artikel 29 ervan, is die wet op 31 mei 2014 in werking getreden.

Artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd bij het voormelde artikel 16, bepaalt voortaan :

« § 1. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan :

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen;

3° onverminderd het bepaalde in 1° en 2°, de bestreden beslissing tot niet-inoverwegingneming van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bedoeld in artikel 57/6/1, eerste lid, of in artikel 57/6/2, eerste lid, vernietigen omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4.

In afwijking van het tweede lid, staat het in § 2 bedoelde annulatieberoep open tegen :

1° de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

2° [...];

3° [...];

4° de in artikel 57/6/3 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

5° de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10.

§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht ».

B.4.2. Artikel 22, 1°, van de wet van 10 april 2014 heeft artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 eveneens gewijzigd door in het eerste lid van dat artikel de cijfers « 57/6/1, 57/6/2 » op te heffen.

B.4.3. Artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980, waarnaar in artikel 39/81 van dezelfde wet wordt verwezen, werd eveneens gewijzigd bij artikel 20 van de wet van 10 april 2014.

Paragraaf 1 van dat artikel bepaalt voortaan :

« De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen, behoudens wat de beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft bedoeld in artikel 57/6/1, eerste lid, of in artikel 57/6/2, eerste lid. Hij kan zich hierbij inzonderheid steunen op de beoordelingsgronden bepaald in artikel 57/6/1, eerste tot derde lid.

[...] ».

Paragraaf 3 werd aangevuld met een derde lid dat bepaalt :

« De geadieerde kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst, neemt een beslissing binnen dertig dagen na de ontvangst van het beroep tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bedoeld in artikel 57/6/1, eerste lid, of in artikel 57/6/2, eerste lid, of, indien met toepassing van artikel 39/69, § 1, het verzoekschrift geregulariseerd werd, na ontvangst van de regularisatie, of, indien een rolrecht dient te worden gekwijt, vanaf de inschrijving op de rol ».

B.5.1. De wet van 10 april 2014 bevat een hoofdstuk 2 dat aan overgangsbepalingen is gewijd. Artikel 26 van die wet bepaalt :

« § 1. Voor wat de annulatieberoepen betreft die ingediend werden tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming bedoeld in de artikelen 57/6/1, eerste lid, en 57/6/2, eerste lid, van voormelde wet van 15 december 1980, die op de rol geplaatst zijn vóór de inwerkingtreding van deze wet en waarvoor op dat ogenblik nog geen eindarrest geveld werd, brengt de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij aangetekende zending de verzoekende partij op de hoogte van het feit dat ze een nieuw verzoekschrift kan indienen met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid, van de wet van 15 december 1980.

§ 2. De verzoekende partij beschikt te rekenen vanaf de kennisgeving van het in § 1 bedoelde zending, over een termijn van dertig dagen om een nieuw verzoekschrift in te dienen in de zin van § 1.

§ 3. Indien de verzoekende partij binnen de in § 2 gestelde termijn geen nieuw verzoekschrift neerlegt, doet de Raad uitspraak op basis van het oorspronkelijk ingediende verzoekschrift dat van rechtswege gelijkgesteld wordt met een beroep zoals bedoeld in artikel 39/2, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980.

Wanneer de verzoekende partij binnen de in § 2, gestelde termijn een nieuw verzoekschrift indient, wordt de verzoekende partij geacht afstand gedaan te hebben van haar initieel ingediend verzoekschrift en beslist de Raad uitsluitend op basis van het nieuwe verzoekschrift.

In de in het eerste en tweede lid bedoelde gevallen wordt de procedure verdergezet overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 *juncto* artikelen 19 en 20, 2°, van deze wet, onverminderd artikel 21 van deze wet ».

B.5.2. De wet van 10 april 2014 heeft tot gevolg dat zij twee van de door de verzoekende partijen aangeklaagde verschillen in behandeling doet verdwijnen door erin te voorzien dat een beroep met volle rechtsmacht met schorsende werking kan worden ingesteld tegen een weigering van inoverwegingneming van een asielaanvraag die uitgaat van asielzoekers die afkomstig zijn uit een als veilig beschouwd land, alsook van een meervoudige asielaanvraag.

Aangezien het verschil in behandeling is opgeheven bij de wet van 10 april 2014 ten aanzien van de vijfde verzoekende partij en aangezien die wet, overeenkomstig artikel 26 ervan, van toepassing is op de door die verzoekende partij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde procedure, doet de vijfde verzoekende partij niet meer blijken van het rechtens vereiste belang

Het verschil in behandeling dat is aangeklaagd ten aanzien van de drie andere categorieën van asielzoekers bedoeld in artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 blijft evenwel bestaan, zodat de andere verzoekende partijen hun belang behouden.

Ten aanzien van het enige middel

B.6. De verzoekende partijen leiden een middel af uit de schending van de artikelen 10, 11, 13, 23 en 191 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met het Verdrag

betreffende de werking van de Europese Unie (hierna : het VWEU), met name artikel 288 ervan, met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 « betreffende de status van vluchtelingen », met name de artikelen 1, 3 en 33 ervan, met het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met name de artikelen 6 en 13 ervan, met het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest), met name de artikelen 1, 18 en 47 ervan, met de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 « betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus » (hierna : de Procedurerichtlijn), met name de artikelen 23 en 39 ervan, met de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 « betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) » (hierna : de Herschikte Procedurerichtlijn), met name de artikelen 31 en 46 ervan, met de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 « tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten » (hierna : de Opvangrichtlijn), met name de artikelen 13, 14 en 15 ervan, met de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 « tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) » (hierna : de Herschikte Opvangrichtlijn), met name de artikelen 17, 18 en 19 ervan, met de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna : de Opvangwet), met name de artikelen 3, 6 en 33 ervan, en, ten slotte, met het algemeen beginsel van het recht op toegang tot een rechter zoals vastgelegd door het Hof van Justitie van de Europese Unie, alsook met het beginsel van rechtszekerheid en van het gewettigd vertrouwen.

B.7.1. De Ministerraad werpt de gedeeltelijke niet-ontvankelijkheid van het middel op om reden dat de verzoekende partijen niet zouden uiteenzetten in welk opzicht de artikelen 1, 3 en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, artikel 288 van het VWEU, de artikelen 13, 14 en 15 van de Opvangrichtlijn en de artikelen 17, 18 en 19 van de Herschikte Opvangrichtlijn zouden zijn geschonden.

B.7.2. Om te voldoen aan de vereisten van artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, moeten de middelen van het verzoekschrift te kennen geven welke van de regels waarvan het Hof de naleving waarborgt, zouden geschonden zijn, alsook welke de bepalingen zijn die deze regels zouden schenden, en uiteenzetten in welk opzicht die regels door de bedoelde bepalingen zouden zijn geschonden.

B.7.3. Uit de uiteenzetting van het enige middel blijkt dat de verzoekende partijen niet uiteenzetten in welk opzicht de bestreden bepalingen daadwerkelijk afbreuk zouden doen aan de door de Ministerraad aangehaalde internationale bepalingen. De verzoekende partijen zetten evenmin uiteen in welk opzicht de bestreden bepalingen afbreuk zouden doen aan de artikelen 13 en 23 van de Grondwet, alsook aan de artikelen 1 en 18 van het Handvest, aan artikel 23 van de Procedurerichtlijn, aan artikel 31 van de Herschikte Procedurerichtlijn en aan de artikelen 3, 6 en 33 van de Opvangwet. Overigens is het Hof niet bevoegd om de bestreden bepalingen aan die wet te toetsen. Daaruit vloeit voort dat het middel, in zoverre de schending ervan wordt aangevoerd, zij het in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, niet ontvankelijk is.

B.8.1. De Ministerraad voert eveneens aan dat artikel 191 van de Grondwet enkel dienstig kan worden aangevoerd indien de aangevoerde discriminatie betrekking heeft op Belgen en vreemdelingen, hetgeen niet het geval zou zijn.

B.8.2. Artikel 191 van de Grondwet kan enkel zijn geschonden in zoverre de bestreden bepalingen een verschil in behandeling instellen tussen bepaalde vreemdelingen en de Belgen. Aangezien uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat het verschil in behandeling dat in het enige middel wordt bekritiseerd, uitsluitend betrekking heeft op de vergelijking van verschillende categorieën van vreemdelingen onderling, is het middel niet ontvankelijk, in zoverre het uit de schending van artikel 191 van de Grondwet is afgeleid.

B.9.1. De Ministerraad voert eveneens de niet-toepasbaarheid van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens aan.

B.9.2. De administratieve cassatieprocedure heeft grotendeels betrekking op de beroepen die worden ingesteld tegen de beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een administratief rechtscollege is dat « als enige bevoegd [is] om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen » (artikel 39/1, § 1, van de wet van 15 december 1980). Die betwistingen hebben geen betrekking op burgerlijke rechten en verplichtingen, noch op de

gegrondheid van een strafvervolgung, zodat de bepalingen van artikel 6.1 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet erop van toepassing zijn (EHRM, 5 oktober 2000, *Maaouia t. Frankrijk*, § 40; EHRM, 14 februari 2008, *Hussain t. Roemenië*, § 98).

B.10. Volgens de verzoekende partijen zou aan de in de bestreden bepalingen bedoelde asielzoekers de mogelijkheid worden ontzegd om de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij hun asiel en subsidiaire bescherming wordt geweigerd, te kunnen betwisten in het kader van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, aangezien zij enkel over een annulatieberoep beschikken dat door die Raad binnen een tot twee maanden ingekorte termijn moet worden beslecht, waarbij dat beroep niet van rechtswege schorsend is en de toegankelijkheid ervan wordt belemmerd door de toename van het aantal beroepen, de korte termijnen waarbinnen zij moeten worden ingesteld en het verlies van materiële hulp tijdens de uitoefening ervan. Aldus zou aan de betrokken asielzoekers op discriminerende wijze een daadwerkelijk rechtsmiddel worden ontzegd zoals gedefinieerd in artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in samenhang gelezen met artikel 3 van dat Verdrag, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met artikel 39 van de Procedurerichtlijn en met artikel 46 van de Herschikte Procedurerichtlijn.

B.11. Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bepaalt :

« Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen ».

Artikel 13 van hetzelfde Verdrag bepaalt :

« Eenieder wiens rechten en vrijheden welke in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie ».

Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt :

« Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen ».

Artikel 39 van de Procedurerichtlijn bepaalt :

« 1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen :

a) een beslissing die inzake hun asielverzoek is gegeven, met inbegrip van een beslissing :

i) om een asielverzoek als niet-ontvankelijk te beschouwen overeenkomstig artikel 25, lid 2;

ii) aan de grens of in de transitzones van een lidstaat zoals omschreven in artikel 35, lid 1;

iii) om een behandeling niet uit te voeren overeenkomstig artikel 36;

b) een weigering om de behandeling van een verzoek na de onderbreking ervan overeenkomstig de artikelen 19 en 20 te hervatten;

c) een beslissing om het hernieuwde verzoek niet opnieuw te behandelen overeenkomstig de artikelen 32 en 34;

d) een beslissing waarbij de binnenkomst wordt geweigerd in het kader van de procedures krachtens artikel 35, lid 2;

e) een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus krachtens artikel 38.

[...] ».

Overweging 27 van de richtlijn vermeldt, in verband met het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel :

« (27) Krachtens een fundamenteel beginsel van het Gemeenschapsrecht moet tegen beslissingen inzake een asielverzoek en inzake de intrekking van de vluchtelingenstatus een daadwerkelijk rechtsmiddel openstaan voor een rechterlijke instantie in de zin van artikel [267 van het VWEU]. Of het om een daadwerkelijk rechtsmiddel gaat, hangt, ook wat het

onderzoek van de relevante feiten betreft, af van het - als één geheel beschouwde - bestuurlijke en justitiële systeem van elke lidstaat ».

Ten slotte bepaalt artikel 46 van de Herschikte Procedurerichtlijn :

« 1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor verzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen :

a) een beslissing die inzake hun verzoek om internationale bescherming is gegeven, met inbegrip van een beslissing :

i) om een verzoek als ongegrond te beschouwen met betrekking tot de vluchtelingenstatus en/of de subsidiairebeschermingsstatus;

ii) om een verzoek als niet-ontvankelijk te beschouwen overeenkomstig artikel 33, lid 2;

iii) aan de grens of in de transitzones van een lidstaat zoals omschreven in artikel 43, lid 1;

iv) om een behandeling niet uit te voeren krachtens artikel 39;

b) een weigering om de behandeling van een verzoek na de onderbreking ervan overeenkomstig de artikelen 27 en 28 te hervatten;

c) een beslissing tot intrekking van de internationale bescherming krachtens artikel 45.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat personen van wie door de beslissingsautoriteit is erkend dat zij voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, toegang hebben tot een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens lid 1 tegen een beslissing om een verzoek als ongegrond te beschouwen met betrekking tot de vluchtelingenstatus.

Onverminderd lid 1, onder c), kan een lidstaat, indien de door hem verleende subsidiairebeschermingsstatus dezelfde rechten en voordelen biedt als de vluchtelingenstatus uit hoofde van het recht van de Unie en het nationale recht, een beroep tegen een beslissing om een verzoek als ongegrond te beschouwen met betrekking tot de vluchtelingenstatus als niet-ontvankelijk beschouwen omdat de verzoeker er onvoldoende belang bij heeft om de procedures voort te zetten.

3. Teneinde aan lid 1 te voldoen, zorgen de lidstaten ervoor dat een daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, zulks ten minste in beroepsprocedures voor een rechterlijke instantie van eerste aanleg.

4. De lidstaten stellen redelijke termijnen en andere vereiste voorschriften vast opdat de verzoeker zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens lid 1 kan uitoefenen. De termijnen maken het uitoefenen van dit recht niet onmogelijk of uiterst moeilijk.

De lidstaten kunnen ook voorzien in een ambtshalve toetsing van krachtens artikel 43 genomen beslissingen.

5. Onverminderd lid 6 staan de lidstaten de verzoekers toe om op het grondgebied te blijven tot de termijn waarbinnen zij hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen uitoefenen, verstreken is en, wanneer dat recht binnen de termijn werd uitgeoefend, in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel.

6. In het geval van een beslissing om :

a) een verzoek als kennelijk ongegrond te beschouwen overeenkomstig artikel 32, lid 2, of als ongegrond na behandeling overeenkomstig artikel 31, lid 8, behoudens de gevallen waarin deze beslissingen zijn genomen op basis van de in artikel 31, lid 8, onder h), genoemde omstandigheden;

b) een verzoek als niet-ontvankelijk te beschouwen krachtens artikel 33, lid 2, onder a), b) of d);

c) het opnieuw in behandeling nemen van het dossier van de verzoeker te weigeren nadat de behandeling ervan overeenkomstig artikel 28 is beëindigd; of

d) een verzoek niet of niet volledig te behandelen overeenkomstig artikel 39,

is een rechterlijke instantie bevoegd om, op verzoek van de betrokken verzoeker of ambtshalve, uitspraak te doen over de vraag of de verzoeker op het grondgebied van de lidstaat mag blijven, indien deze beslissing resulteert in een beëindiging van het recht van de verzoeker om in de lidstaat te blijven, en het nationale recht in dergelijke gevallen niet voorziet in het recht om in de lidstaat te blijven in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel.

7. Lid 6 is uitsluitend van toepassing op de in artikel 43 bedoelde procedures mits :

a) de verzoeker over de nodige tolkdiensten en rechtsbijstand beschikt, en minstens een week de tijd heeft om het verzoek op te stellen en aan de rechterlijke instantie de argumenten voor te leggen om hem, in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel, het recht te verlenen op het grondgebied te blijven; en

b) in het kader van de behandeling van het in lid 6 bedoelde verzoek, de rechterlijke instantie de feitelijke en juridische aspecten van de negatieve beslissing van de beslissingautoriteit onderzoekt.

Indien niet is voldaan aan de onder a) en b) genoemde voorwaarden, is lid 5 van toepassing.

8. De lidstaten staan de verzoeker toe om op het grondgebied te blijven in afwachting van de uitkomst van de in de leden 6 en 7 bedoelde procedure om te bepalen of de verzoeker al dan niet op het grondgebied mag blijven.

9. De leden 5, 6 en 7 doen geen afbreuk aan artikel 26 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

10. De lidstaten kunnen termijnen vastleggen voor het onderzoek door de in lid 1 bedoelde rechterlijke instantie van beslissingen van de beslissingsautoriteit.

11. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving tevens de voorwaarden vastleggen waaronder ervan kan worden uitgegaan dat een verzoeker zijn rechtsmiddel zoals bedoeld in lid 1, impliciet heeft ingetrokken of daarvan heeft afgezien, en wel tezamen met de regels inzake de procedure die moet worden gevolgd ».

B.12.1. Zoals blijkt uit het opschrift ervan en zoals in punt 1 van de preambule ervan wordt bevestigd, strekt de Herschikte Procedurerichtlijn ertoe verschillende substantiële wijzigingen in de Procedurerichtlijn aan te brengen.

B.12.2. De bestreden bepalingen werden aangenomen terwijl de omzettingstermijn, vastgesteld op 20 juli 2015 bij artikel 51, lid 1, van de richtlijn, nog niet was verstreken. Het Hof dient bijgevolg rekening te houden met het nog steeds van kracht zijnde artikel 39 van de Procedurerichtlijn, door tevens erover te waken dat de wetgever, met de bestreden bepalingen, geen maatregelen heeft genomen die de verwezenlijking van het door artikel 46 van de Herschikte Procedurerichtlijn voorgeschreven resultaat ernstig in gevaar zouden kunnen brengen tijdens de termijn die is vastgesteld voor de omzetting ervan (HvJ, 18 december 1997, *vzw Inter-Environnement Wallonie t. Waals Gewest*, punt 45).

B.13.1. Uit de parlementaire voorbereiding van de bestreden wet blijkt dat de wetgever de bevoegdheden van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wou afstemmen op die van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De memorie van toelichting vermeldt :

« De Regering verkiest om op een doelmatige wijze de hervormingsbevoegdheid (gebruikelijk internrechtelijk ‘volle rechtsmacht’ genoemd) te reserveren voor die beroepen waarin de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen alle aspecten van de asielaanvraag volledig en ten gronde heeft onderzocht. De beroepen tegen de andere beslissingen worden best onderworpen aan de annulatiebevoegdheid » (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2555/001, p. 32).

B.13.2. Het aannemen van het bestreden artikel 2 werd als volgt verantwoord :

« Deze bepaling strekt er toe de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te verduidelijken inzake beroepen tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hierbij worden de

bevoegdheden van de Raad gealigneerd op die van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen inzake (weigerings)beslissingen over asielaanvragen.

De bevoegdheden van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen worden behandeld in de artikelen 57/2 e.v. Bij een weigering (beroepen tegen een erkenning van de vluchtelingenstatus zijn in hoofde van de vreemdeling niet-ontvankelijk) om de vluchtelingenstatus te erkennen en/of de weigering de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, zal de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de regel tot zijn weigeringsbeslissing komen na een grondig onderzoek te gronde van alle elementen in de zin van de artikelen 48/3 e.v. van de vreemdelingenwet. Hij zal de grond van de zaak onderzoeken en ten gronde toetsen of de betrokken vreemdeling een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 48/3 e.v. kan laten gelden en/of er gronden zijn om de subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen. In deze beslissingen zal de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot zijn besluit komen de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren om inhoudelijke redenen. Ook de andere, in artikel 57/6, eerste lid, 1°, 3°, 4°, 5°, 6° en 7° bepaalde opheffings- of uitsluitingsbevoegdheden zijn de vrucht van een grondig onderzoek en toetsing aan de (inter)nationale bepalingen ter zake (Cf. inzake bevoegdheid van de Commissaris-generaal inz. S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 78-79).

In overeenstemming met de Procedurerichtlijn heeft de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen evenwel de bevoegdheid om in welbepaalde gevallen niet tot een dergelijk onderzoek 'ten gronde' van de asielaanvraag over te gaan.

Dit is in de eerste plaats het geval wat asielaanvragen van Burgers van de Unie betreft. Binnen de voorwaarden gesteld in artikel 57/6, eerste lid, 2°, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen besluiten tot een niet-inoverwegingneming van de asielaanvraag. Hetzelfde geldt ook voor asielaanvragen ingediend door een asielaanvrager die een onderdaan is van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had (art. 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet), en voor de volgende asielaanvraag waarin geen nieuwe elementen zijn vervat (ontworpen artikel 57/6/2). Hieraan moeten worden toegevoegd de beslissingen tot niet-inoverwegingneming van de asielaanvraag omwille van het bestaan van reële bescherming in een eerste land van asiel, lidstaat van de Europese Unie (ontworpen artikel 57/6/3), en de zogenaamde 'technische weigeringen' vervat in o.m. de artikelen 52, 55 en 57/10.

Voor de tweede categorie van beslissingen opteert de Regering een annulatieberoep in te stellen. Dit ligt in het verlengde van de bestaande regelgeving inzake beroep tegen beslissingen tot niet-inoverwegingneming van asielaanvragen van burgers van de Unie (het 1° van het ontwerp) en tegen beslissingen tot niet-inoverwegingneming gegrond op de notie 'veilig land' (artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 - het 2° van het ontwerp). Daaraan worden toegevoegd de andere voornoemde beslissingen.

De annulatiebevoegdheid tegen weigeringen tot inoverwegingneming van meervoudige asielaanvragen bestaat thans reeds (art. 51/8) zodat er op dat vlak geen wijzigingen in rechtsbescherming is geschied. Ten aanzien van de vorige regeling, is het bovendien zo dat, waar op grond van het te wijzigen artikel 51/8 binnen de door het Grondwettelijk Hof gestelde grenzen, geen schorsingsberoep (bij uiterst dringende noodzakelijkheid) bestaat (zie GwH

27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.80), in de ontworpen regeling steeds een schorsingsberoep (bij uiterst dringende noodzakelijkheid) open staat. Deze beperkingen worden opgeheven zodat wat deze beslissingen betreft, in wezen de rechtsbescherming wordt verruimd.

Wat de beroepen tegen ‘ technische weigeringen ’ betreft, moet er op worden gewezen dat het gemaakte onderscheid in een evenredige verhouding staat tot het doel. Allereerst blijft de rechtzoekende beschikken over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen deze administratieve beslissingen. Bovendien moet worden gewezen op het bepaalde in het ontworpen artikel 57/6/2, eerste lid. Deze bepaling houdt in dat, in overeenstemming met de Procedurerichtlijn, een asielaanvrager wiens aanvraag om technische redenen werd geweigerd, een steeds in overweging genomen volgende asielaanvraag kan indienen, waarvan de behandeling schorsend is. M.a.w., de geboden rechtsbescherming is gelijkwaardig » (*ibid.*, pp. 35 tot 37).

B.13.3. Het bestreden artikel 21 werd als volgt becommentarieerd :

« De eerste aanpassing in artikel 39/81 voorziet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen binnen een termijn van twee maanden uitspraak moet doen omtrent een beroep dat werd ingesteld tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die werd genomen op basis van artikel 57/6/2 of 57/6/3. In de Vreemdelingenwet is reeds voorzien dat [de] Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beroepen bij voorrang behandelt die worden ingesteld tegen de beslissingen waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde dat een asielaanvraag, in toepassing van 57/6, eerste lid, 2°, of van 57/6/1 niet in overweging wordt genomen. Het is dan ook logisch en het past tevens in het in het regeerakkoord opgenomen streven om asielprocedures volledig af te handelen binnen een termijn van zes maanden, om te voorzien dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook de beroepen tegen de beslissingen waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en staatlozen, in toepassing van artikel 57/6/2 of 57/6/3, oordeelde een asielaanvraag niet in overweging te kunnen nemen, bij voorrang behandelt » (*ibid.*, pp. 54-55).

B.14. Zoals in B.2.4 en B.3.3 is vermeld, heeft het Hof, bij zijn arrest nr. 1/2014 van 16 januari 2014, artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 tot wijziging van artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 en de woorden « en 57/6/1 » in artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, gewijzigd bij artikel 3 van de wet van 15 maart 2012, vernietigd. Het Hof heeft geoordeeld :

« B.5.1. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, ‘ gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van

foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep' (EHRM, 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien)* t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S.* t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, *I.M.* t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, *Singh en anderen* t. België, § 92).

B.5.2. Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een 'aandachtige', 'volledige' en 'strikte' controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S.* t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje* t. België, §§ 105 en 107).

B.6.1. Het instellen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van het annulatieberoep dat bij artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 openstaat tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming die de Commissaris-generaal heeft genomen aangaande een aanvraag tot het verkrijgen van asiel en van de subsidiaire bescherming ingediend door een persoon afkomstig uit een land opgenomen in de lijst van veilige landen die is vastgesteld door de Koning, schorst de beslissing van de Commissaris-generaal niet.

B.6.2. Het annulatieberoep impliceert overigens een onderzoek van de wettigheid van de beslissing van de Commissaris-generaal op grond van de elementen waarvan die overheid kennis had op het ogenblik dat zij uitspraak deed. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, wanneer hij dat onderzoek uitvoert, derhalve niet ertoe gehouden de eventuele nieuwe bewijselementen die de verzoeker hem voorlegt, in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin ertoe gehouden om, teneinde de wettigheidstoetsing uit te voeren, de actuele situatie van de verzoeker te onderzoeken, met andere woorden op het ogenblik dat hij uitspraak doet, ten opzichte van de situatie die gold in zijn land van herkomst.

B.6.3. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 kan worden ingesteld tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming, geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.7. Om na te gaan of die bepaling is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekers beschikken, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hunnen aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat 'het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt' (zie met name EHRM, 5 februari 2002, *Čonka* t. België, § 75; 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien)* t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, *Singh en anderen* t. België, § 99).

B.8.1. Wanneer de tenuitvoerlegging van de maatregel tot verwijdering van het grondgebied imminent is, kan de asielzoeker die het voorwerp heeft uitgemaakt van een

beslissing tot niet-inoverwegingneming van zijn aanvraag, tegen de verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. Krachtens artikel 39/83 van dezelfde wet kan de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel pas op zijn vroegst plaatshebben vijf dagen na de kennisgeving van de maatregel, zonder dat die termijn minder dan drie werkdagen mag bedragen. Wanneer de vreemdeling reeds een gewone vordering tot schorsing had ingesteld en de uitvoering van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen, verzoeken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo snel mogelijk uitspraak doet. Na ontvangst van dat verzoek kan niet meer worden overgegaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel (artikelen 39/84 en 39/85 van dezelfde wet).

B.8.2. Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van vijf dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitspreekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn van vijf dagen, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RVV, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

B.8.3. Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoekers, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kunnen hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat ‘ de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag ’ (EHRM, 5 februari 2002, *Conka* t. België, § 83; 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien)* t. Frankrijk, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat ‘ de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk ’ (EHRM, 2 februari 2012, *I.M.* t. Frankrijk, § 150; 2 oktober 2012, *Singh en anderen* t. België, § 90).

B.8.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist overigens enkel tot de schorsing van de verwijderingsmaatregel onder de drievoudige voorwaarde dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid van de situatie aantoonst, dat zij minstens een ernstig vernietigingsmiddel aanvoert en dat zij een risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bewijst.

Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijke controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem niet ertoe verplicht om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die de verzoeker zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemde wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

B.8.5. De Ministerraad geeft aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op het ogenblik dat hij bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitspraak doet, rekening kan houden met nieuwe elementen om het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bij verwijdering naar het land van herkomst van de aanvrager, te evalueren. Er zij opnieuw opgemerkt dat die praktijk zou voortvloeien uit een zekere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de verzoekers dus geenszins de waarborg hebben dat de nieuwe bewijselementen of de ontwikkeling van de situatie in overweging zullen worden genomen door de Raad. Artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt dat de annulatieberoepen worden ingediend volgens de modaliteiten bepaald in artikel 39/69, dat betrekking heeft op de beroepen met volle rechtsmacht inzake asiel, geeft immers uitdrukkelijk aan dat de bepalingen van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, die betrekking hebben op het aanvoeren van nieuwe elementen, niet van toepassing zijn op de annulatieberoepen. Evenzo is artikel 39/76, § 1, tweede lid, van dezelfde wet, dat preciseert onder welke voorwaarden de nieuwe elementen worden onderzocht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in het contentieux met volle rechtsmacht zitting heeft, niet van toepassing op de Raad wanneer hij de annulatieberoepen onderzoekt.

B.8.6. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Bijgevolg ontzegt artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 de asielzoekers die uit een veilig land afkomstig zijn en wier aanvraag het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming, daadwerkelijke rechtshulp in de zin van die bepaling ».

B.15.1. Vermits de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de betrokkenen geen daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgde, heeft het Hof vastgesteld dat artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd bij artikel 2 van de wet van 15 maart 2012, een verschil in behandeling inhield, tussen de asielzoekers die afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst en de andere asielzoekers die, tegen de beslissing tot verwerping van hun aanvraag, een beroep met volle rechtsmacht kunnen instellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat van rechtswege schorsend is. Volgens het Hof was dat verschil in behandeling niet redelijk verantwoord.

B.15.2. Opdat de betrokken vreemdelingen beschikken over daadwerkelijke rechtshulp overeenkomstig artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens is volgens het Hof vereist dat het aangewende rechtsmiddel van rechtswege een opschortende werking

heeft en dat eventueel nieuwe bewijselementen kunnen worden voorgelegd, zodat de rechter de actuele toestand van de verzoeker kan onderzoeken op het ogenblik van de uitspraak.

Het Hof heeft daarbij gepreciseerd dat bij de beoordeling of een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is, « rekening [dient] te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekers beschikken, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hunnen aanzien zou kunnen worden geschonden ».

B.16.1. Sedert het aannemen van de bestreden wet van 8 mei 2013 werd artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd bij artikel 16 van de wet van 10 april 2014.

Ingevolge die wijziging staat voortaan opnieuw een beroep met volle rechtsmacht open tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om een asielaanvraag niet in overweging te nemen wanneer deze uitgaat van een onderdaan van een veilig land van herkomst (artikel 57/6/1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980) of wanneer het gaat om een tweede asielaanvraag (artikel 57/6/2 van dezelfde wet).

B.16.2. De annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijft evenwel behouden ten aanzien de in artikel 57/6, eerste lid, 2°, en de in artikel 57/6/3 bedoelde beslissingen tot niet-inoverwegingneming en tegen de beslissingen die toepassing maken van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3°, of van artikel 57/10 van de wet van 15 december 1980.

B.17.1. Bij artikel 5 van dezelfde wet van 10 april 2014 werd artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, dat betrekking heeft op de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, vervangen door nieuwe bepalingen. Sindsdien bepaalt artikel 39/82, § 4, vierde lid :

« De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen

afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ».

B.17.2. Bij dezelfde wetsbepaling werd artikel 39/82, § 2, van de wet van 15 december 1980 gewijzigd. Aldus is volgens die bepaling aan de voorwaarde van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder andere vervuld « indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ».

B.17.3. Bij artikel 6 van de wet van 10 april 2014 werd artikel 39/83 van de wet van 15 december 1980 als volgt vervangen :

« Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen ».

B.17.4. Wanneer de betrokken vreemdeling reeds een gewone vordering tot schorsing heeft ingediend en daarna het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, kan hij op basis van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door artikel 7 van de wet van 10 april 2014, bij wege van voorlopige maatregel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vragen de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen. Ook in dat geval voorziet de wet voortaan erin dat de Raad rekening moet houden met alle bewijsstukken en derhalve een onderzoek *ex nunc* moet voeren (artikel 39/85, § 1, derde lid) en dat niet mag worden overgegaan tot een gedwongen verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel totdat de Raad zich over de vordering heeft uitgesproken (artikel 39/85, § 3).

B.17.5. Artikel 8 van de wet van 10 april 2014 bepaalt bij wijze van overgangsmaatregel :

« § 1. De artikelen 4 en 5, 2°, zijn van toepassing op de vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van elke verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, waarvan kennis gegeven wordt na de datum van inwerkingtreding

van deze wet, en van de uitvoering van elke beslissing die ten aanzien van dezelfde vreemdeling getroffen wordt na een dergelijke maatregel.

§ 2. Artikel 7 is van toepassing op alle vorderingen tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid die ingediend worden door elke vreemdeling ten aanzien van wie een beslissing getroffen wordt waardoor de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel imminent wordt en waarvan hem kennis wordt gegeven na de datum van inwerkingtreding van deze wet ».

B.18. De wet van 10 april 2014 is in het *Belgisch Staatsblad* van 21 mei 2014 bekendgemaakt en is op 31 mei 2014 in werking getreden. Mede rekening houdend met de vermelde overgangsbepalingen hebben de grieven van de verzoekende partijen die verenigingen zijn, sinds die datum hun voorwerp verloren, zodat er geen noodzaak bestaat om er alsnog uitspraak over te doen in de context van het huidige beroep.

NIET VERBETERDE KOPIE

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus gewezen in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 17 september 2015.

De griffier,

P.-Y. Dutilleux

De voorzitter,

J. Spreutels

NIET VERBETERDE KOPIE